

Ti tusind skridt

HAN STEG OP på diget, trak hurtigt hættten op og lynede til. Jeg nåede ikke at se hans ansigt. Han havde en rygsæk med. Da jeg kom derop var han allerede et godt stykke foran, en halvtreds meter, vel. Vi var de eneste på diget. Folk sad vel ved frokosten rundt omkring i sommerhuse. Klokken var næsten halvtolv.

Gad vide, om han vidste jeg gik bagved. Han gik ikke så hurtigt, men jeg holdt afstanden, ville ikke overhale. Jeg kan ikke lide at gå med andre bagved mig – især, hvis der ikke er en masse andre mennesker. Det samme, når jeg kører i bil. Hvorfor er det, at folk absolut skal holde sig bag mig, når de let kan overhale?! Så sagtner jeg farten og tvinger dermed den anden bil til at overhale.

Den beklemthed, jeg oplever, når jeg er alene med en anden, ukendt person, for eksempel på et fortov eller på en landevej, er vel ulogisk, og det kan vel bedst forklares med min aftagende sociale appetit. Jeg er ikke vant til at være ude i verden på lige fod med andre. Faktisk nyder jeg at være alene. Så kan jeg slippe mit egentlige jeg løs, fantasere som jeg vil og besøge min kæreste, når hun kalder. Og hun kan besøge mig, når hun har tid og overskud.

Men hvorfor havde han sin rygsæk med? Umiddelbart så det ikke ud til, at der var særlig meget i den. Skulle han have noget med hjem, samle ting sammen til at pynte

sommerlejligheden med? Nah, han lignede ikke sådan en. Mere en biolog – en skolelærer måske.

Altså, jeg var jo blot ude at gå, få mine ti tusind skridt opfyldt, opnå den tilfredshed, der er klimakset, nemlig beskeden på min mobil, at nu havde jeg opfyldt min dagskvote, de ti tusind skridt. Måske det var det samme for ham. Derfor den tilsyneladende målrettethed.

Jeg havde, indtil jeg kom til diget, gået et godt stykke tid med vinden i ryggen og ikke rigtigt bemærket, hvor koldt der egentlig var. Jeg havde besluttet at tage havnen først og hele panoramabroen. Det havde sneet i mere end et døgn, og broen, hvorfra man kan se ud over Vadehavet mod Højer og Tyskland med øen Sild ovre til højre lidt sydvest for Rømø, var dækket af delvist nedtrådt sne. Der var glat, de frosne brædder knirkede om kap med sneen i takt med mine skridt. Mine vinterstøvler er gode til at holde på varmen, men gummisålerne er lidt for hårde til, at jeg kan gå sikkert på glatte overflader. Jeg holdt dog stilen.

Et ungt par var kommet imod mig, pjattende og forelskede. Jeg grinede lydløst til dem, da vi passerede hinanden. De pjattede videre hen mod havnen. Jeg fotograferede både dem og hele området omkring mig. Alt lå badet i sol. Jeg kan godt lide modlys. Når man fotograferer imod solen ud over vandet, kan man være heldig, at glimtene i bølgerne ligner diamanter, der skyller ind mod land.

Bølgerne var dog en anelse for høje. Henne i selve havnen vred Rømø-Sylt-Linien sig løs fra lejet og ville om et minut runde pynten ved indsejlingen – ud til det åbne vand mod Sild. Et godt foto i modlys.

Jeg var gået ad stien syd for sommerhusene, først de relativt nye dobbelthuse, så de ældre uden udhæng, der vel udgør det største sommerhusområde, de fleste også sammenhængende. Jeg så et afsnit af Hammerslag for nogle år siden, hvor Peter Ingemann var vært og fortalte, at det faktisk var hans far, der havde bygget disse forholdsvis billige huse / lejligheder. Rim Feriecenter hedder det vist. *Rem* er et ældre frisisk navn for Rømø, fik seerne at vide. Og langt tilbage i middelalderen kaldte folk det *Rimma*.

Efter den lange række sommerhuse, kommer man så til diget.

Manden foran mig passerede et ældre par, som gik nede på den indvendige digevej, en stor slags appendiks til Vestergade, inden for diget (fjollet med det vildledende navn, man kunne fx kalde den for Søndre Digevej). Han hilste ikke på dem. Det var, som om han kun ænsede sig selv og et bestemt mål. Hætten var hans skyklapper. Selvom min vams af en hætte er stor, kan jeg dog se lidt ud til siderne. Jeg smilede stort til parret, kunne ikke lade være med at hilse: "Nå, I går nok lidt i læ dernede!" "Ja," svarede kvinden, "bare vent til du kommer helt ud."

Manden grinede. Det er rart, når man kan være udadvendt, og det ikke har andre konsekvenser end tilfredshed med sig selv. Udadvendthed i fantastisk vejr.

Manden foran mig var næsten ude, hvor diget drejer højre om. Der var dukket en anden person frem bag noget krat i den modsatte ende af det lange, lige stykke, en mand efter gangen at dømmе. Han kom vores vej. Der står en enlig bænk, hvor han satte sig. Jeg har svært ved at forstå folk, der frivilligt sætter sig på bænke, der er under frysepunktet – et *godt* stykke under. Næste nat var der meldt minus tolv-fjorten grader. Jeg tænker hæmorider og det, der er værre.

Han havde slængt sin skuldertaske af og sat den ved siden af sig. Manden foran mig og jeg selv var nået rundt om svinget og nærmede os ham i jævnt tempo. Da vi endelig var nået så tæt, at hans ansigtstræk blev tydelige, så han kort på os, rejste sig og gik tilbage i den retning, han var kommet fra.

Jeg standsede og fandt min mobil. Jeg satte den til at optage en video, hvor jeg panorerede hele vejen rundt, også forbi manden foran mig. Holdt øje med, om han ville følge efter den anden. Kunne de have aftalt at mødes og udveksle noget? De havde jo tasker med, begge to. Venner, fjender, forretningsmænd på ferie, som ville om til fuglereservatet, studere og fotografere fugle. Kunne man forestille sig, at manden foran mig var en lejemorder fra Sild, som skulle 'eliminere' den anden? Og den anden

havde hørt, at han var efterstræbt på livet og havde genkendt manden foran mig. Men jeg ville blive en slags vidne, hvis det skete her på diget eller længere omme. Også jeg ville være i fare for at blive likvideret. Jeg gyste. Ikke rare udsigter.

Jeg så ud af mit venstre øje, at han nu havde sat sig på bænken og åbnet rygsækken. Jeg gik ned mod vandet, ud og ind mellem alle de små tilfrosne vandhuller. Fotograferede solstrålespillet i is og sne og de mange gæs, som endte med at lette, da jeg kom for tæt på. Nu måtte han da slutte, at jeg kun var ude for at nyde naturen og i hvert fald ikke ville ham noget ondt. Jeg kunne se hans overkrop og ansigt – han havde taget hætten ned.

Færgen var godt på vej mod List, Silde østlige havneby.

Han tog noget op af rygsækken, jeg kunne ikke se, hvad det var, ville heller ikke afsløre, at jeg nærmest overvågede ham. Jeg følte det løbe op koldt ad rygraden igen. Jeg kunne nu se, at han holdt en mobiltelefon mod det højre øre. På grund af vinden hørte jeg kun et par latterudbrud. På en eller anden måde beroligede det mig. Han kunne faktisk godt være en skikkelig, rar familiefar – og derfor absolut uinteressant.

Nå, jeg kunne jo ikke rigtig blive ved at tumle rundt med min mobil og bare fotografere, så jeg begyndte så småt at fortsætte min gang i retning af manden. I mit hoved gik jeg forbi ham og overlod det til ham enten at blive siddende eller fortsætte bagved mig – som jeg havde gjort

indtil nu. Men mit hoved blev overtrumpet af min krop og helt sikkert underbevidstheden, den sjette sans, og jeg gik ned fra diget, lige før bænken. Han drejede kort hovedet mod mig, jeg nikkede. Han hilste ikke.

Da jeg nu var kommet ned på Vestergade henimod Helmusager, kiggede jeg op og så ham forsvinde bag buskadset. Han ville fortsætte rundt ud til strandvejen, måske stranden, måske ville han møde ham den anden omme på parkeringspladsen. Måske skulle han om til fuglereservatet. Når man sætter sig ind i en andens tankegang, opstår der mange måske'er. Det er måske'erne, der styrer de løse indfald af fantasi, som så kan komme under behandling af fornuften. Hvis man altså skal efterrationalisere – og det synes jeg, man skal. Man skal se på både muligheder, sandsynlighed og realiteter. Hvis de to mænd ville mødes, hvad var så formålet. Var de fjender, venner eller kumpaner? Måske var de i familie. Måske! Almindeligvis ville de ikke kende hinanden. Men derfor kunne jeg vel godt forestille mig ting og sager.

Helmusager, som følger den vestlige ende af golfbanen ud til Søndre Strandvej, var dækket af et tykt lag sne. Hullerne i hegnet ind mod golfbanen havde givet plads til voldsom drivedannelse. Et *for helvede* undslap min mund. Jeg takkede dog mig selv for at have valgt det rette fodtøj.

Snedriver og kraftig blæst fra højre, med en vild og varm sol (jeg hader at svede i frostvejr) i nakken og en – om end aftagende – irritation over mit valg: at gå ned fra

diget på grund af jeg-ved-ikke-hvad... alle disse naturkræfter havde, fysisk og mentalt, fået overtaget. Johannes V. Jensen skrev i slutningen af 1800-tallet en novelle, 'Mortens Juleaften', som jeg nu endnu bedre kunne sætte mig ind i. Jeg tror imidlertid, at min påklædning var bedre – og jeg havde selv valgt mine strabadser. Og det var dag. Og ikke juleaften. Men jeg havde lige mødt to potentielle mordertyper. Jeg lo ad mig selv. Det gør jeg af og til.

Der dukkede en smal sti op med fodspor og striber som efter en kælk, der var blevet trukket. Af en mor efter fodsporenes størrelse at dømme. Et par gange var kælken væltet, kunne man se, hvor underlaget skrånede til venstre. Der var aftryk i sneen efter den væltede dreng eller pige. Jeg var selv ved at falde et par gange. Stien gjorde imidlertid min fremadskridende kamp lettere, og jeg vidste jo, at vejen længere fremme ville være ryddet, når sommerhusområdet begyndte. Svedende med frakken knuppet op, pustede jeg ned under skjorten for at køle lidt af – uden at skulle vende mig mod vinden. En anelse ubehag mærkedes i halsen, som før en forkølelse – det lovede ikke godt. Nå, det var i hvert fald ikke begyndende coronavirus. Jeg pakkede mig ind igen.

Jeg havde lige passeret det første hus, da jeg så en person komme imod mig langt fremme. Det var en høj mand. Umiddelbart kunne det ligne manden fra før... Han kunne dog ikke have nået hele vejen rundt, så lang tid var der ikke gået. Jeg har altid haft en god tidssans. Hvorfor kom

jeg så i tvivl? Som vi nærmede os hinanden blev jeg næsten sikker: det var ham!

Han må have været omkring to meter høj – og meget slank. Samme måde at gå på som ham oppe på diget, og han bar en rygsæk af samme type, så jeg, da vi passerede hinanden ... Det måtte være ham. Denne gang smilede han dog. Jeg tog mod til mig og vendte mig om for at se ham bagfra. Den var god nok! Hans skikkelse, gang ... det hele ... Han drejede hen ad en vej ud mod havet. Det var *også* underligt ... Altså, den her gåtur på forhåbentlig mindst ti tusind skridt ville gå over i min historie som en af de mærkeligere. Jeg havde godt nok lyst til at gå efter ham.

Så stod jeg her, svedende og frysende og mystificeret og vidste ikke, hvor dagen ville ende. Efter uendelig lange (i sikkert omkring et halvt minut) overvejelser kom jeg frem til at ændre min rute, hvilket jeg jo allerede havde gjort én gang. Jeg gik hen til Sønderstrandvej, men i stedet for at vælge Dyssebjergvej til højre fortsatte jeg mod stranden og ville så gå til venstre ved parkeringspladsen for eventuelt at støde på ham omme ved fuglereservatet. Påskuddet, hvis han skulle henvende sig til mig, skulle være, at jeg ville gå tilbage ad diget, da jeg havde regnet ud, at det så ville blive til over ti tusind skridt, som jo fra starten havde været mit mål i dag – i overensstemmelse med sandheden.

Udviklede snakken sig, ville jeg så fortælle ham om mine oplevelser og udspørge ham om hans forhold til Rømø og især fuglereservatet.

Så galt gik det ikke. Jeg stødte ikke på nogen på vejen hjem. Det var også sørens koldt og blæsende. Så han boede nok i området.

Jeg vendte tilbage til min planlagte rute. Tilbage mod Havneby, til venstre ad Dyssebjergvej, følge den om til Vråby plantage, hvor en af hundeskovene ligger, ad Langdalsvej til Havnebyvej tilbage til Havneby.

Dagen efter var der knap så vild vind, dog stadigvæk et godt stykke under frysepunktet, så jeg tog bilen ud til stranden. Jeg ville se fuglereservatet ordentligt – lære det at kende.

Mange flere gæs end normalt har overvintret de seneste fire-fem år. Udover fuglene i haverne, altså mejser, spurve, drosler, skader og så vadefuglene, strandskade, præstekraver, klyder og flere andre. Men i fuglereservatet der ved sønderstranden skal man have en kikkert med for at kunne skelne. Der er tavler, som fortæller om og viser de mest almindelige fuglearter i området. Skovsnepper var der usædvanlig mange af. Gæs, snepper, gråspurve, mejser vidste jeg noget om i forvejen. Mange var taget sydpå. Det hele fandt jeg ud af derhjemme. Google. Men hvor mange havde jeg egentlig set? Så jeg var målrettet i dag. Jeg havde husket kaffe og et par æbler. Egentlig synes

jeg, at te smager bedre sammen med frugt, men det havde jeg ikke. Jeg havde også en klapstol, som jeg stillede op på toppen af en klit. Det var godt nok koldt, men en chance skulle det have. Jeg havde klippet det yderste af fingrene på mine havehandsker af, så jeg bedre kunne holde om tingene. Det er bøvlet med luffer. Jeg tjekkede lige tiden, 10:10. En af mine faste serier starter kl. 13:30, så der var god tid. Et par krager skreg bag mig. Sydvestenvinden havde herude lidt mere tryk på, så hættten kom op.

Den første kaffetår varmede hals og bryst. Jeg skulle have taget snaps med – og et vattæppe. Nå, kikkerten kom frem, og jeg satte mig til rette.

Når du ikke er vant til at færdes i naturen, medmindre din kæreste tvinger dig med, da vil du plages af de utallige påtrængende indtryk, naturen udsætter dig for. Om vinteren er det kulde, blæst, sjaap, nøgne træer, vis ikke sne, så regn. Når så endelig solen skinner, skal du have solbriller på, og det må ikke være metalstel, fordi det bliver for koldt, desuden skal du finde nøjagtig den kombination beklædning, som passer til både sol i ryggen og i hovedet – du må ikke fryse og heller ikke svede. Desuden er der så fæle kontraster, at du højst sandsynligt træder i en eller flere af de efterladenskaber, hundeejere lader ligge. *Det ses jo ikke i sneen.* Om sommeren er der alt muligt kravl og skravl, fluer, myg, hvepse, fuglelort under alle lygtepæle og på din bil, for mange turister, skrigende, åndeligt

underernærede børn, som ikke må få en anden is i stedet for den de lige tabte, og som faren lader ligge på fortovet, så vi andre kan træde i det – eller skal gå udenom. Måger der skriger, duer der skider.

Naturen skråstreg udelivet er for de få, der ikke irriteres, de få der har tålmodighed ud over alle grænser. Jeg tilhører den irriterede type – men jeg elsker naturprogrammer i tv.

Det endte med, at jeg pakkede det hele sammen og gik om til bilen. Irriteret over, at jeg lod mig irritere af lidt kold vind. Men undskyldte over for mig selv, at det at sidde er noget helt andet end at bevæge sig. Da jeg havde smækket bagklappen i, hørte jeg skridt umiddelbart bag mig. Jeg vendte mig.

Manden fra i går kom imod mig. Vi hilste venligt, han smilede og sagde *guten Tag*. En tysker i Danmark! Her og nu under nedlukningen! Han så forbavselsen i mit ansigt og slog over i dansk – uden accent. Jeg smilede lidt usikkert igen, hvilket han også tydede.

”Hej, jeg ville bare drille lidt. Det er sjovt at se folks udtryk.” Han holdt en lille pause, efter mit lidt sølle *’tja, det’*.

”Men godav da igen. Var det ikke dig, jeg hilste på omme på Helmusager? ... I går.” Jeg rynkede brynene en smule, som om jeg prøvede på at huske. ”Der ved tolvtiden.”

Jeg lod mit ansigt klare op. ”Jo jo, selvfølgelig, ... jeg syntes da nok, du så bekendt ud. Jamen, goddag igen.” Jeg

rakte ham hånden, han tog imod. Et lidt for hårdt håndtryk. Mange mænd undertrykker til daglig deres urin-stinker og udlever dem så ved at købe fede biler, prale i selskaber, dominere deres koner og børn – OG altså give lidt for faste håndtryk. Han var en af dem, måske.

Trangen til at dominere kommer især til udtryk i offentlige baderum, fx ved gymnastiksalene. Mænd kikker altid ned på en for at sammenligne. Når de så ser, at man er dem underlegen i størrelse, sender de som regel en et 'nedladende, bedrevidende' men også dumt smil. '*Nåh, det står ikke helt godt til dernede...*' eller lignende. Jeg var en gang til Skagen-festival, hvor min kæreste og jeg boede i telt på et grønt område i udkanten af byen ved en skole. Vi skulle bruge gymnastiksalens baderum.

Jeg har, på grund af det netop nævnte problem, ikke så stor lyst til at gå i bad, mens alle andre kan se på mig. De fleste lod dog som ingenting, mange havde deres små sønner med. Nå, jeg gik ud og tørrede mig. Lige som jeg var ved at trække undertrøjen over hovedet, trak den ældre mand over for mig med halvlangt, gråt hår og masser af hår på brystet underbukserne af. *Hold da lige op!* Jeg kan ikke lade som ingenting, når sådan et monster åbenbares, så jeg kikkede bare. Han så det dog ikke og slentrede igennem flokken af de andre måbende mænd med deres drenge, som hvis han havde været en kejser. Alle gik et skridt til side. *Tænk hvis man blev ramt!* Når man har

selvtilliden i orden, sammenligner man sig ikke med andre. Ikke med hensyn til genitalierne i hvert fald.

"Er du gæst på øen ... Eller måske indbygger?" spurgte han, igen smilende – efter at have sluppet min hånd. Gad vide, om han også havde god selvtillid, han var jo høj og åbenbart meget snaksalig.

"Ja, jeg er en slags gæst, kan man da godt sige. Men jeg bor her i en måneds tid, mens jeg er offer for 'nedlukningen'." Jeg trak et skævt smil frem, mens jeg lavede citationstegn med fingrene.

"Offer, ja... Noget forbandet noget med den epidemi ... pandemi er det jo..."

"Er du også lukket ned?"

"Ja," understregede han. "Mit firma har ikke kunnet producere halvdelen af vores ordrer, så ..." Han så oprigtigt skuffet ud. "Vi har måttet fyre knap tredive medarbejdere." Han løftede blikket og så mig et kort øjeblik i øjnene med en slags venskabelig fortrolighed." Var vi alligevel kommet så tæt, fordi vi var i samme båd? Han fortsatte: "Vi har fået af støttepakken, men det holdt op, da vi fyrede." Vi regnede på det og med den lave produktion, ville der være overskud i kassebeholdningen fire måneder – inklusive statsstøtten. ... Så ..."

Jeg må lige indskyde, at det ikke er unormalt, at folk betror sig til mig, som det faktisk var tilfældet her. Vi havde ikke engang præsenteret os endnu. Jeg må vække en form for sympati, tillid, blot ved min tilstedeværelse.

Men jeg er også god til at lytte. Mine ansigtsudtryk er deltagende. Af og til står jeg og tænker på, at nu må det da snart blive interessant, det folk har at betro mig, men så beroliger jeg min tålmodighed med, at jeg jo sikkert gør en god gerning, og så får jeg det bedre, mens jeg forsøger at holde fast i det, de fortæller. Således også i denne situation.

”Ja, jeg må jo erkende, at jeg får løn, jeg er offentlig ansat.”

Jeg nåede ikke at fortsætte, før han tog over. Offentligt ansat var hans stikord. Hans idiosynkratiske ordflom, åbenbart tricket af ordene ’offentligt ansat’, der nu fyldte det meste af to minutter, én lang enetale, skal jeg ikke gentage her, blot tilkendegive, for dog at mildne læserens indtryk af mig som en svagpisser, at jeg virkelig prøvede at lytte aktivt, prøvede at kommentere enkelte passager undervejs, som jeg mente burde have en kommentar med på vejen. Men nej, det lod sig ikke gøre. Hver gang han gjorde et kort ophold i foredraget, hvor jeg nåede at bryde igennem lydturen, affærdigede han mig med for eksempel et ”ja” og fortsatte så. Bagefter kan jeg se, at det der med at være i samme båd var en dum, uigennemtænkt, impulsiv tanke. Men jeg tror på det gode og det forsonlige menneske.

Så da han var færdig, og nu så på mig med et skarpt, men lettere fugtigt blik, opstod der en pause. Jeg skulle lige have styr på den liste af spørgsmål, klagemål og

målrettede beskyldninger, hvor han indimellem direkte henviste til mig og min situation – arbejdsmæssigt, 'feriemæssigt' og økonomisk – blandt andet. Det var med en afventende attitude, han stillede sig an, nu med korslagte arme og sammenknæbne læber, mens han kæmpede med sin slet skjulte hjertebanken og genstridige, undertrykte vejtrækning. Som vi alle kender det fra en debat, hvor man går i forsvarssituation mod personlige krænkelser. Eller bliver argumenteret i sæk af 'bedrevidende idioter'.

Jeg åbnede: "Ja, der er godt meget at tage stilling til. I gamle dage ville man sige: Lande stander i våde. Jeg tror, at det vil løse sig til sommer, hvor vi er mere ude. Og man skal jo også lige huske på, at mange offentlige ansatte er på arbejde og prøver at få det hele til at hænge sammen. I skolerne for eksempel arbejder lærere og elever i stor stil derhjemme. I nogle oplagte fag, altså. Idræt og biologi, fysik og kemi har det for eksempel ikke så godt. Det ved jeg noget om, fordi jeg er lærer. Nu skal jeg snart på efterløn, og så er det kapitel forbi, så skal jeg bare sørge for ikke at blive syg, så jeg belaster sygehusvæsenet." Jeg holdt en meget kort pause. "Og det med, at erhvervslivet har problemer lige nu, er noget, ingen kan gøre noget ved. Man forventer jo, at virusset kommer tilbage og tager til i efterår og vinter." Jeg tog mig selv i ikke at fremture i så udpræget grad som han. Jeg var også bedre til at trække vejret normalt.

Vi fortsatte diskussionen lidt – uden at give væsentlige indrømmelser, men dog bevare det 'gode' førstegangstryk af hinanden. Så gik vi over til almindelige om vejret, det overvældende antal danskere som tog ferie i deres hjemland, weekender, påsken stod for døren lige om lidt.

Omsider fandt vi ud af at præsentere os. Han havde det tysk klingende efternavn Schmidt-Janssen. Så mon ikke der alligevel var lidt tysk i hans gener, hvilket han tog i opløbet ved at *måtte erkende*, at hans bedstefar var tysker og havde været på tysk side under 1. verdenskrig. Han var død i en skyttegrav ved østfronten. Efter 1920 have familien været dansk – og tak gud for det. Men moren havde gået i tysk skole, og når man som han boede i Sønderjylland havde man let ved tysk, det fik man fra tv og radio. Han havde et tømrerfirma ovre i Sydøstlandet, som han kaldte det. Nærmere betegnet Aabenraa.

Men kunne sådan et firma som hans ikke holde den normale produktion, især nu hvor mange var væk fra deres arbejdsplads, var et af mine spørgsmål. Det var så lige et kildent spørgsmål, kunne jeg se. Han tænkte sig om, før han svarede, at den usikkerhed med hensyn til støtten havde gjort, at de var blevet mere forsigtige, og havde som tidligere nævnt valgt at fyre. Inden for det fag var det en jævnlig brugt mulighed lade tømrere – og i øvrigt andre der udøvede udearbejde såsom murere – at lade mange af dem arbejde som en slags sæsonarbejdere, i overenskomsten hedder det 'timelønnede'. Så fik de dagpenge de dage, de ikke fik

løn. Især akkordarbejdere var timelønnede – det sagde vel sig selv. De fleste var ifølge ham tilfredse med den ordning.

Nu er jeg jo temmelig rød i kanten, må jeg tilstå, dog ikke rabiati. Jeg ville til enhver tid holde med arbejderen frem for arbejdsgiveren. I hvert når det kommer til vilkårene i produktionsapparatet. Det er nærmest indbygget i mig, et grundelement i min personlighed. Ligger i blodet så at sige. Imidlertid var min far selverhvervende, han havde en smedeforretning, hvor han i gode tider havde op imod fem ansatte, i mindre gode to, som var fastansatte. Jeg iagttog jo, som barn og ung, hvordan tiderne var forskellige. I år med lave indtægter, kom vi ikke på ferie. Min bror og jeg tog sammen med vores mor på endagsture. Det var også fint nok, men vi så kun vores far til frokost klokken tolv og efter fyraften, som nogle gange var udskudt til om aftenen. Aftensmaden var som regel klokken seks. I weekenderne udnyttede vi ham så på det grusomste – hvis han da ikke skulle arbejde. Så selverhvervende kan altså godt være nede og vende med røven i vandskorpen. Alt det har jeg med i rygsækken, når arbejderklassens vilkår skal diskuteres. Således også i dag.

Men syntes, snakken efterhånden var blevet for overfladisk, som om vi holdt den i gang for at undgå for farlige pauser, hvor vi jo uvægerligt måtte stå og tænke for at komme med den næste overfladiskhed.

”Al ære og respekt for dine holdninger,” begyndte han efter den alt for lange pause. ”Vi skal jo arbejde sammen, både offentligt ansatte, privatansatte og arbejdsgivere, ellers går det hele jo grueligt galt. Jeg fik bare lige et surt opstød...”

”Jamen helt i orden, jeg har også en rem af huden. ... Vil du have en kop kaffe, Jeg har vist lige et par plastic-krus,” foreslog jeg som en venskabelig gestus.

Han så på sit armbåndsur og takkede nej. Han skulle lige gå en tur før frokost.

Jeg satte mig i bilen og kørte hjem. Måtte lige på wc. Mens jeg sad der, kom tanker om, hvad han var for en, og trængte sig på. Gad vide, hvordan det var gået, hvis nu ikke snakken var faldet på de meget forskellige vilkår under nedlukningen af samfundet? Ville vi have talt om fugle, naturen, de samme almindeligheder, som vi endte med? Sikkert... Mon han havde en kone - - og børn. Han så ud til at være omkring de halvtreds. Grå hår ved tindingen og i det kortklippede skæg. Bar briller, det venstre glas lidt stærkere end det højre. Hvad tænkte han om mig i dette øjeblik?

Nå, det hele viste sig altså at være en omgang fis i en hornlygte. Mulig morder, mafia, vorherre bevares. Han var en helt almindelig, kedelig mand. Sikkert en god mand. Men *hallo*, almindelig, *for* almindelig til en krimi.

Jeg grinede ad mine første, tåbelige ideer på diget i går. Jeg skulle aldrig været kørt derud i dag. Jeg kunne næsten hae forudsagt, at jeg ingen fugle ville se. Og at det ville blive for koldt at sidde stille.

Jeg ville meget hellere, at han havde været kriminel. Men hvem sagde, han ikke var det. Man kan jo ikke skue hunden på hårene.

Mobilen sagde 1026 skridt. Det havde taget lige så lang tid som mine over ti tusind skridt i går.